

Frenk je spoznal, da jo je malo zavozil, in občutil je, da ga mož skuša in mu nastavlja past, da bi se ujel vanjo. Pa se ni.

»Saj tudi nisem,« je dejal Frenk malo razdražen; »tisti vrh sem ugledal čisto slučajno, ne da bi ga kaj iskal. In ko sem videl, da je tisti vrh dober za bičevnik, sem ga pa odrezal. Ali je to kaj hudega?«

»Kaj zmeraj rabiš brinove bičevnike?«

»Mi pastirji imamo brinove najrajši, ker so najbolj trdni.«

»Kaj si pa še našel v tistem grmu, ko si rezal bičevnik?« ga je zvito vprašal orožnik.

»I nič,« je odgovoril Frenk začuden. V zadregi se je pričel sklicevati na Poldeta, ki je bil blizu zraven in je videl vse, češ, naj pa on pove, ako njemu ne verjame.

To je bilo za Frenka dobro, da je imel pričo tako blizu. Polde, ki se je orožnika močno ustrašil, je res povedal v glavnem prav isto ko Frenk. Povedal je vpričo vseh domačih, ki tudi niso molčali, da res ni ničesar našel razen tistega noža, ki ga je tudi pokazal in izjavil, da nič ni videl in nič ne ve, da bi bil Frenk ali kdo drugi izmed pastirjev našel kaj posebnega.

Spričo takih izpovedi je orožnik pustil pastirje in odšel h kajžarici Antonki. Toda tudi pri njej ni izvedel nič ugodnega. Ženica niti tega ni vedela, da so ji praprot poželi. Jela se je jeziti in pritoževati nad ljudmi, ki so tako nesramni, da gredo krast takemu revežu, kakor je ona.

Tako je bila kajžarica izven vsakega suma in orožnik je ni več nadlegoval. Obrnil se je in krenil skozi vas nazaj k županu. Frenk in Polde sta se mu zdela vseeno sumljiva. Kaj, če sta se med sabo dogovorila?

Radi večje gotovosti je hotel vprašati župana, kaj on ve in kako on sodi o teh dveh dečkih. Kakega vedenja in značaja sta? Če se rada lažeta? Če tudi kradeta? In še več takih stvari. Tudi o njunih starših je hotel marsikaj izvedeti.

Županu se je zdela stvar kočljiva. Svoje ljudi je pred oblastmi nerad spravljal ob dobro ime, zato je orožniškemu naredniku, ki ga je poznal, na kratko povedal samo toliko, kolikor se mu je zdelo primerno in prav nič škodljivo ne za prvega in ne za drugega, to je o Poldetu nič posebnega, o Frenku pa le to, kar je bilo splošno znano, da je bil v Ameriki, da je prebrisan in korajžen dečko in nič drugega.

Nič kaj zadovoljen s samim seboj je krenil orožnik proti domu. Ni verjel popolnoma ne ciganki, ki je zatrjevala, da je skrila dragocenosti pod grmom, in ne Frenku, ki je zagotavljal, da on ni pod grmom ničesar našel. »Pa se bo že izkazalo,« je dejal sam pri sebi, »Frenka vedno lahko dobimo, saj vemo, kje je.«

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Na polhe!

Spiš kakor polh — se kregajo pridne mamice včasih nad vami, če predolgo gledate pod kožo.

TQ je prav za prav slabo spričevalo za vas — ne zamerite! Zakaj polh je res velik zaspanec. Večji del svojega življenja prespi v svojem duplu, ki pa navadno ni narejen posebno imenitno, pač pa z živili zlasti v jeseni bogato založen. Polhov dom se v navadni človeški govorici tudi imenuje luknja. Navadno spi v nji polh 6—7 mesecev v letu.

Polh zaspi skoro redno že v oktobru ali začetkom novembra in se prebudi naslednjega leta šele v aprilu. V poletnih mesecih pa živi tako bolj kakor baje Turki meseca ramazana. Tega meseca irnajo namreč Turki »veliki« post. Podnevi počivajo, ponoči pa jedo in pijejo. Polli se pa tudi med dnevom skriva, na noč pa oživi in si išče hrane.

Kljub tenm pa, da je polh tak zaspanec, ga moramo vendar obsoditi kot velikega škodljivca. Na svojih poučnih pohodih z veliko požrešnostjo tare orehe, obira sadje, lešnike, zrnje, tudi jajc se ne brani in celo mlaclim ptičkom ue prizanaša.

Polh živi najrajši po bukovih in hrastovih gozdih. Tu se rodé tudi njegovi mladiči. Navadno se jih poleže 5—6. Jeseni je pa polli najbolj rejeu, in takrat ga ljudje tudi piiduo pregaiijajo in love. Kako se pa to godi, nam je jako natančno popisal naš slavní pripovedovalec Josip Jurčič že kot sedmošolec v »Slov. Glasniku« leta 1864.: »Jesenska noč med slovenskimi polharji«, in nam tako to delo prihranil. Sicer si pa ta posel tudi lahko ogledate na naši sliki, ki je delo rajnkega našega slavnega slikarja Jurija Šubica.

Polhovo meso je bilo zelo priljubljeno že starim Rimljanoin. Imeli so kar nalašč zato pripravljene kraje, kjer so polhe redili in mastili. No, tudi naš rod se polhovega mesa ne brani.

Mogoče so vam znane tudi polhovke. To so kape, narejene oziroma sešite iz polhovitih kožic. Iz teh kožic lahko spoznate tudi barvo polhovega kožuha. Včasih so ljudje take kape prav zelo nosili. Bilo je to blago poceni in trpežno. Dandanes pa ljudje rajši nosijo drago plačano, pa dosti slabše tuje blago. So pač časi, ko nam je vse domače slabovredno.

Sojatoslav:

Tiho, dragi . . .

*Tiho, dragi, tukaj spi moj revni brat!
Padel je na cesti v bolnem šumu
in srce mu je izkrvavelo.
V rokah nosil božje je razpelo.*

*Tiho, dragi, tukaj spi moj revni brat!
Padel je z Gospodovim imenom v ustih,
do zvezdâ se razžarel visoko
in za slovo podal nam blede roko.*

*Tiho, dragi, tukaj spi moj revni brat!
Ko angel bo poklical k solncu speče,
vstal bo mlad, svetel kot božji sin,
vstal bo v zarjo, v luč neskončne sreče.*

